

Sygn. akt III UK 154/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o prawo do renty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację ubezpieczonego J. O. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 24 września 2013 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. z dnia 26 lipca 2012 r., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniach sądów *meriti* na podstawie zgodnych opinii biegłych przyjęto, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie w całości wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 232, art. 233 § 1, art. 278, art. 286 oraz art. 378 § 1 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego lub naukowo-badawczego w zakresie medycyny w celu ustalenia niezdolności do pracy ubezpieczonego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony istnieniem potrzeby dokonania prawidłowej wykładni przepisów art. 278 i 290 k.p.c., ponieważ mimo bogatego orzecznictwa nadal istnieją wątpliwości co do ich wykładni. W ocenie skarżącego potrzeba wykładni powyższych przepisów sprowadza się do odpowiedzi na pytania, czy w przypadkach gdy opinie biegłych przeprowadzone w sprawie nie pozwalają na wyjaśnienie istotnych okoliczności sąd nie powinien zażądać opinii odpowiedniego instytutu oraz czy uzasadnienie opinii biegłych w sprawach dotyczących niezdolności do pracy powinno zawierać ustosunkowanie się do dolegliwości zgłaszanych przez ubiegającego się o świadczenie z tytułu niezdolności do pracy?

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze przyjmuje się, że odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.). Powołując się na tę przesłankę, skarżący ma zatem obowiązek nie tylko określenia przepisów wymagających owej wykładni, ale również wskazania poważnych wątpliwości

związanych ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto należy powyższe opisać, wskazując argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 marca 2013 r., III SK 32/12, niepubl., z dnia 10 października 2013 r., II UK 235/13, niepubl., czy też z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 25/13, niepubl.). Dodatkowo należy przedstawić własną, odpowiednio uzasadnioną, propozycję interpretacji powołanych przepisów, a także jej wpływ na rozstrzygnięcie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2014 r., III SK 33/13, niepubl.). Jednak przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego będzie sam przepis prawa ze względu na poważne wątpliwości w jego wykładni, a nie jego zastosowanie w indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.10.2013 r., II PK 146/13, niepubl.).

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że wniosek o przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania nie spełniał powyższych wymogów, gdyż nie wykazano w nim żadnych rozbieżności interpretacyjnych dotyczących przepisów, których miałyby dotyczyć potrzeba wykładni. Ponadto sformułowane we wniosku zagadnienia również nie zostały poparte rozbieżnymi ocenami wynikającymi z poglądów doktryny, czy rozbieżnością w orzecznictwie sądowym, a podkreślenia wymaga także, że nie można mówić o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i równocześnie - wykorzystując ten sam przepis prawa oraz problem prawny - powoływać się na występowanie wątpliwości oraz rozbieżności interpretacyjnych w orzecznictwie sądowym rodzących potrzebę dokonania wykładni przepisu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., III SK 39/12, niepubl. oraz z dnia 28 maja 2013 r., III SK 52/12, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).